

Straf af Fængsel og udelade; „eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbejde“ skulde jeg ikke have saa overordentlig Meget imod det at indvende; men jeg kan paa den anden Side heller ikke erkjende, at der er nogenjomhelst Anledning til at gjøre en saadan Forandring for at opretholde Konsekvensen i Straffelovgivningen.

Hvad nu Ændringsforslag under Nr. 2 angaar, ja, saa gaar det naturligvis videre end Presseloven, men det har helt igjennem været Forudsætningen, at baade Presseloven og Straffeloven ikke gav tilstrækkeligt Værn; de maatte skjærpes, der maatte foregaa Forandringer, som kunde bevirke, at Straffene kunde blive større og virke mere effektivt, og derfor kan det at tale om, at man gjør Brud paa den hellige Presselov ved disse Bestemmelser, ikke for mig indeholde Noget, der kan imponere mig. Nei, Presseloven er som en anden Lov. Naar Erfaringen viser, at den ikke er tilstrækkelig til at forebygge Handlinger, der ere skadelige eller farlige for Samfundet, og som fra det Standpunkt bør hæmmes, mener jeg, at Presseloven ikke bør være mere fritagen for Modifikationer og Forandringer end alle andre Love. Vor Presselov er jo ikke, som Presseloven i Sverig, en Grundlov, men kun en almindelig Lov, der kan ændres paa samme Maade som enhver anden Lov og er bleven ændret i flere Henseender ved Straffeloven af 10de Februar 1866; det er, saaledes som den ærede Ordfører for Udvalget bemærkede, f. Ex. bleven forandret med Hensyn til Ufbildninger, idet Presseloven ogsaa med Hensyn til Ufbildninger lægger Ansvar paa den, der har lavet dem og ikke paa dem, der udbrede dem, hvilket sidste Straffeloven af 10de Februar 1866 derimod gjør. Jeg mener derfor, at man maa tage Sagen paa den Maade, at man siger, at en af de største Mangler ved den bestaaende Tingenes Tilstand er den, at man i det Mindste ikke med Sikkerhed kan ramme Forlæggeren og den, der udbreder Skrifterne videre; det er netop en Mangel. Saa længe man ikke kan det, er jeg ganske overbevist om, at man ikke vil udrette noget Væsentligt for at hæmme Udbredelsen af den Smudslitteratur, her er Tale om. Det, at man kan gaa til Forfatterne alene, er aldeles utilstrækkeligt, fordi Forfatterne i mange af de Tilfælde, her omtales, ere aldeles abjette Personer, Personer af en saadan Bestaaenhet, at Fængselsstraf, at Vand- og Brodstraf o. desl. ikke indeholder noget videre Afstrækkende for dem. Det er ikke literære Størrelser, men Personer, der drive dette Styverfængert for at forstærke

sig Underhold til sig selv og deres Familier. Og dernæst er det utilstrækkeligt at ramme Forfatterne af den Grund, at en meget stor Del af den Literatur, som her er Tale om, kommer fra Udlandet, er fremmed, og naar der er Tale om fremmed Literatur, staar man ganske værgeløs ifølge Presseloven; thi man kan nok faae nedlagt Forbud, men der er slet intet Strafsansvar forbundet med at udbrede selv den mest demoraliserende fremmede Literatur her i Landet. Der er det nødvendigt at holde sig til Forhandlerne, hvis man vil udrette Noget. Vil man ikke gaa med hertil, vil jeg sige, at saa kunne vi lade det Hele være og blive enige om, at naar man raaber paa, at der skal gjøres noget Alvorligt i Sædelighedens Interesse ved det, som her er Tale om, mener man alligevel ikke Noget med det; saa vil man, naar det kommer til Stykket, ikke gjøre, hvad der er nødvendigt. Derfor gaar jeg ud fra, at det er en meget vigtig Side ved en Foranstaltning, som skal være effektiv i denne Retning, at man kan ramme Forlæggeren og den, der forhandler Skrifterne, og det forekommer mig, at disse Personer ikke kunne beklage sig, naar Ændringsforslaget bliver vedtaget. Det kan være, at Lovforslaget har været for strengt, for saa vidt som det ligefrem paalægger dem, at de skulle kjende, hvad de sælge eller udbrede, men det forekommer mig, at denne Betænkelse maa vinde bort naar der vedtages en Ændring, som gaar ud paa, at de kun skulle straffes, forsaavidt Indholdet af Skriftet er eller burde være dem bekendt. At blive staaende ved, at der kun skal være Straf, for saa vidt Indholdet af Skriftet er dem bekendt, vilde være aldeles utilraadeligt; det blev det Samme som slet ikke at have nogen ny Bestemmelse paa dette Omraade; thi det blev omtrent umuligt at bevise, at Indholdet af et Skrift har været Vedkommende bekendt. Hvis man giver Reglen paa den Maade, vil man kun sætte en Præmie for det Forhold fra Boghandlerens eller Forhandlerens Side, at de sige: Vi læse aldrig, hvad vi udgive; vi lade det bare trykke og udgive det. Paa den Maade kunde man assure sig Straffrihed. Dette kan ikke gaa an. Vil man have, at der skal staaes den Garanti mod det Uvølsen, her er Tale om, som ligger i, at den, der forhandler eller udbreder slige Ting, kan faae Strafsansvar paa sig, er det nødvendigt at gaa et Skridt videre og i det Mindste som Udvalget gaa til at sige: naar Indholdet har været eller burde være den Vedkommende bekendt. Jeg mener, at man kan sige, at Indholdet maa være i det Mindste For-